

Aa 0533

180.085

JÁTEKSZINI

EMLÉK-KÖNYV.

1857.

Ceek olvasóteremben használható
Fejér megyei gyűjtemény

JÁTÉKSZINI

EMLÉK-KÖNYV.

1857.

E HON MINDEN SZINÉSZETET KEDVELŐ
S PÁRTFOGÓ

LELKES FIAI ÉS LEÁNYAINAK

MÉLY TISZTELETTEL AJÁNLIJA

ÁROKI SZILÁGYI IMRE,

SUGÓ.

SZÉKESFEHÉRVÁROTT,

ÖZVEGY SZÁMMER PÁLNÉ BETŪVEL. 1857.

180.085

István Király Múzeum

Könyvtára

Lelki szíve

Hass, alkoss, gyarapíts s a haza fényre derül.

...

Aa 0533

R80

MEGYEI KÖNYVTAR

Székesfehérvár

R14

1.sz.

162646

A színész és pályája.

Testben s lélekben ifjan s gazdagon
Felszenteli magát neked oh művészet,
Éjjelt nappá teszen, úgy fárad és tanul
Hogy egykor a sikert meghozza az élet.
A költő lelkének ő teremt alakot
A társas életben művészi alapot.

Nem kiméli lelkét, darabokra tépi,
Csakhogy minden érzés valónak látszassék,
Midőn szive vérzik, mosolyognia kell —
Csakhogy a teremtett jellemet nevéssék.
Arany koronát hord, és királyt képvisel,
Kévéssel utánna éh, s szomjan alszik el.

Tíz húsz évi munka, és szenvedés között
Végre a művészet tökélyét eléri,
Lelke virágait pazarul szórja szét,
Vissza a közönség, csak fősvényen méri.
Tíz évi tökélyért gyér tapsban jutalmat
Egy szerep hibáért, füttyöt és rágalmat.

Még az szerencséje, ha élte delében
Tépte össze szívét érzések vihara,
S a siker, s dicsőség kellő közepéből
Hívta nyugalomra a halál angyala. —
Akkor a borostyán, a melyért szenvedett
Mismerés között sirján foglal helyet.

De ha életének alkonyát is látja,
Midőn ifju erő és szépség elvesznek,
A közönség multját s jelenjét feledi
S baráti egyedül pályatársi lesznek.
Örülhet ha oly nagy, s dicső áldozatnak,
Jutalmul nem inség, s koldusbot maradnak

Lauka.

J u l i s k a.

Istenem! még furcsa ám ez a világ,
Elhivé, hogy a leány mind gyöngyvirág;
Elhivé, hogy a leány ma mind hamis,
Hogy hamis vagyok hát magam is.
Meglehet, de tudni kell hogy a leány
Ha hamis csak úgy szerethet igazán,
Lám a férfi sem mindig egyet szeret,
Kettőt, hármát, tizet is tán, meglehet;
A leányka aztán mégis hü legyen?
Én bizony kimondom, az csak nem megyen,
Én ki mondom, bár akármit mondjanak,
Ugy cselekszünk eztán mint a férfiak:
A ki megcsal, visszacsaljuk szívesen,
Hogy panasza ránk legkisebb se legyen;
Visszacsaljuk tízszer is, meg százszor is,
Hadd fecsegjék, hogy a leány mind hamis.
S majd ha annyi férfi közt egy hü akad,
A kiért láng-éreményünk fölfakad,
A ki minket, mint mi őt, oly hön szeret,
Annak adunk a síriglan hü szívet;
Azt öleljük lángkebellet igazán,
Ugy szeretjük a mint csak tud egy leány.

S tán uracskák? — mert Juliska szép leány, —
Vágytok tudni, kit szeret hát igazán?
Melyik férfi oly dicső, meg oly nemes,
Ki egy ilyen büszke lányra érdemes?
Vélitek tán, szégyenlem megfejteni?
Szja! ma nálunk nem szokás szégyenleni.
Lám ni, „milyen szégyenlős a kis hamis!“
Igy pirít már ma reánk még a pap is.
Hát aztán a férfiak szégyenlenek?
A midőn oly pajkos szókat ejtenek?
Az píruljon, a kit bűnnek átka nyom,
Érzeményim én bizony nem titkolom.
Én bizony nem hámozom nem himezem,
De kimondom a mi fekszik szívemen.
Mért szeressem én a kóbor katonát,
Ki egy parancsra el hagyja szép honát?
Eszik, iszik a király erszényére,
Semmi dolga, gondja sincsen semmire;
De meg álnok, igazán egy sem szeret,
Mennyi megcsalt már csupán csak engemet!
Mért szeressem a kalmárt? hisz ő ravasz,
Teste lelke egy leváló sártapasz,
Kincs, haszonvágy keblében a tápelem,
Ezzel együtt nem lakik hü szerelem!
Vélitek tán, hogy az, nőtlen szép ügyész,
Ki után Juliska oly epedve néz?
Tévedeztek — én hecsülöm, tisztelem; —
De lelkemre egyiket sem kedvelem
Egy egy arszlán mindenik, s csak hízeleg.
Mind szerelmes, de szerelme jéghideg,
Szava mézes, arcza mázos, szíve rossz,
Nincs e földön nála kétszínűbb gonosz.
Igy e hát már a diák leszen talán,

Kit Juliska hön szeret és igazán?
 Meglehet, mert mint a lyánka, a diák,
 Mind olyan szép, s ifju mint a gyöngyvirág
 Mert szeretni ám ő könyvekből tanul,
 S tud szeretni édesen mondhatlanul.
 Mert ám az is (ilyet tán kimondhatok)
 Ő sugá meg hogy én olyan szép vagyok.
 „Szép vagy, így szólt, mint a rózsa kis bal
 Hajnal ébred bájos arczod biborán.“
 Mit tehettem! e szókért megcsókolám,
 Visszacsókol, én is visszacsókolám,
 És meg ő lám, mindig egy leányt szeret,
 S bődögabb, mint a ki százat hiteget.
 Hajh! de neki, neki egyszer menni kell,
 Más vidékre szál magas szerelmével,
 S bár helyébe jő egy másik üdvözelt,
 Ez nem üdvözíti a bús lány-kebelt.
 Szép Juliska így hát senkit sem szeret,
 Gondolatok ugy-e? Ám ez nem lehet,
 A ki szép, de nem szerelmes senkibe,
 Az szerelmes tán magába s tükribe.
 Az csak egy élő szobor, de szívtelen,
 Rózsafácska, mely csupán tövist terem,
 Bár ki mit mond, én ki mondom igazán:
 Már az ilyen én előttem nem leány.
 A leánynak kell szeretni míg csak él,
 Gyáva mind az, a ki szívet nem cserél:
 Mert ám én is, négy szem közt ha szólhatol
 Én is, én is egy szerelmes lány vagyok.
 S most kimondom, mit tovább nem rejthetek
 Én egy költőt, egy dalköltőt szeretek
 Oh leányok! több ily férfi nem lehet,
 Ily igaz hü, mint a kit szívem szeret.

Láng-dalában nekünk és a homnak él,
 Dalja édes, mely ajakról ajkra él,
 Mely buvában zeng szerelmet, zeng hazát,
 S egy egész nép zengi vissza szózatát.
 Dalja édes, mely szerelmünkért eped,
 S fölriaszt mély álmiból egy nemzetet.
 Dalja édes, ő egy érzelem-világ,
 Benne élnek ámorok és gráciák;
 Egy hazáért s egy leányért lángol ő,
 A világon nincs több ilyen szerető.
 Egy hazát ő és csak egy leányt szeret,
 Szép hazámat, s szép hazámban engemet,
 Én meg érte lángolok s e szép honért,
 Én kötök szent homlokára díszbabért.

....

Szinész imája.

Mi anyánk! ki Heliconon
 Trónolsz, dicső Thália
 Légy üdvöz ott a magasban
 Papjaidnak általa —
 Kikben él szent művészeted
 Szenteltessék a te neved.

Jöjjön el a te országod
 Kedves magyar hazánkba
 S szálljon irtólag pallosod
 A butaság nyakára.
 Bocsásd alá szent szellemed.
 Hadd szállja meg e nemzetet.

Legyen a te akaratod
 Minden magyar szívében
 Mert te azt nem akarhatod
 Hogy a vakság szelleme
 Bilincsben tartsa a magyart,
 Mig a világ mig napja tart.

Ne hagyj kinlódni bennünket
 Te örködjél felettünk
 Add meg napi kenyerünket
 Hogy e pályán küzdhessünk
 S dicső tanodnak sugára
 Ragyogjon éltünk útjára.

Ugy bocsásd meg bűneinket
 Miként mi nem átkozzuk
 Számos bősüzt elleninket
 Sőt szeretve karoljuk,
 Csakhogy hozzád simuljanak
 S téged buzgón imádjanak.

Ne hagyj esnünk kísértetbe,
 Villanyozd a szíveket
 Vegyék pártoló kegyükbe,
 A magyar színészetet!
 Óltsd a keblekbe szellemed
 Hogy messze zengjed nagy neved.

Szabadíts minden gonosztól,
 A részvételenségtől,
 Értelmetlen bíráloktól,
 Avatlan közönségtől.

Tedd, — legyenek angyalaink,
 S nem gyilkoló daemonaink!

Te nagy hatalmu istennő.
 Szánd meg szegény ügyünket
 Tekints reánk fénykörödből
 S áraszd ránk kegyelmedet
 Öld meg az elfogultságot
 S gyujts helyette fényvilágot!

Ároki.

Hattyudal.

Itt üt — körültem halvány mécs hinti világát,
 habzó bikkfa kulács örködik álmod előtt
 a piross vérrrel viselős szép mátka ne könnyezzen.
 Hogy koszorus hősd pályafutása lejárt
 om ölébe rubint ajkad láng csókja kíséren
 is — node balgatag*én — mit nekem a kikulás?...
 hüvelyem csak amúgy pörén hamvadjon az urban?
 sten italt termő Mád kies orma fókán
 legyen üdvöldém, Bachus szent lelke virasztván.
 A hiv szendergő mámoros álma fölött
 majd ha vihar szárnyán beköszönt a zordon enyészet.
 s megjelen e földön Gábor az égi követ
 elzengi ama dmadalmas Surgite jelszót
 róma bitor nyelvén, s tárogatója riad.
 ted az ő viszhang, s ekként veri vissza dörogve
 larsány kürtje szavát: „Fel drusza itt a szüret!“

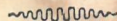

T. c z. o l v a s ó.

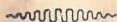
Itt az új év, melyben minden, bár mily nemü koru, rangu emberi kebel leginkább két eszmével foglalkozik. — S az : a *remény* és *emlékezet*. — Ez egy geniusz, mely az élvezett jók, és a feldúlt boldogság mohosult romjain ülve, egykedvüen tekint utánunk, és a kebelben a leélt örömek édes, vagy a kiszendetett fájdalmak és bajok szomorú hangjait idézi fel újra. — Amaz egy csillag, mely az új év hajnalodó keletjén varázs fénynyel lobog felénk, s vágyainkat egy szebb jövő édenébe csalogatva, új tetterőre költi a kebelt, — és az embert, ki a jellel megelégedve soha sincs, minden küzdelem s viharral bátor hősként szembe szállni, szilárd kebelvel fegyverzi föl.

Legyen az emlékezet rátok nézve édes, legyen vidám, hogy a jelenlét örömeit bús viszhangjával soha meg ne zavarja. — Reményetek csillagát a rá kelő nap világa ki ne olthassa; hogy az, örökké lángoló tiszta fénynyel, szeliden világoljon előttetek az életen keresztül. — Új évi üdvözlétül kívánja

A sugó.

A társulat összes személyzete.

Igazgatók } Szöllösi Mihály.
                  } Szuper Károly.

MŰKÖDŐ EGYÉNEK:

Férflak :

Nők :

Ároki Szilágyi Imre. (Sugó.)
Árvai István.
Balogh Gábor. (Segéd-sugó.)
Cseh Antal.
Györi Samu.
Prielle Péter.
Sánta Antal. (Ügyelő.)
Takács Ádám. (Rendező.)
Tamási József.
Jánosfi Mihály.
Vincze János.

Árvainé, Katalin.
Mátyásiné, Mária.
Munkácsi Laura.
Szigethváriné, Jozefa.
Szigethvári Emilia.
Szöllösiné, Júlia.
Szöllösi Nina.
Szuperné, Antonia.
Takácsné, Antonia.
Zárics Júlia.

Gyermek szerepekre :

Árvai Antal. — Mari.

Ruhatárnok : Kerekes Ferencz.

Szolga : Kádár Imre.

Székesfehérvárott,
Ézv. Szammer Pálné betűivel. 1857.
